

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

«Ο άστυνόμεος Ζωρζ Ρουσέλ, φεύγοντας την τελευταία εβδομάδα του Δεκεμβρίου για το Μόντε-Κάρλο, ήρθε στο σπίτι μου για να μου προτείνει μια καλή δουλειά. «Ξέρω, μου είπε, ότι τρελλαινέσαι για τις συνταρακτικές περιπέτειες. Σου δίνεται λοιπόν η ευκαιρία να προσέβης ακόμη άλλη μια στη ζωή σου. Μη φαντασθής όμως ότι διάλεξα εσένα για το θάρρος σου. Θα σου επιτρέψω νάρθης μαζί μου μόνο όταν θα μου ύποσχεθής τρία πράγματα. Δεν θα δοκιμάσης την τύχη σου. Δεν θα παρασυρθής σε μια έρωτική περιπέτεια και δεν θα ένοχλήσης με τις ανόητες εξομολογήσεις σου την κυρία, που θα συνοδεύσης στο Μόντε-Κάρλο.

—Δέχομαι, την πρότασή σου, του απάντησα. Σου όρκίζομαι να μη πουτάρω ούτε είκοσι φράγκα στη ρουλέττα και να κλείσω τα μάτια μου για να μη βλέπω τις γοητευτικές όμορφες, που θα με τριφυρίζουν. «Όσο για την μυστηριώδη άγνωστή μου, άνοιμπου να τη γνωρίσω.

«Ο Ζωρζ Ρουσέλ μου έξηγησε τότε τα καθήκοντα, που έπρόκειτο ν' αναλάβω.

—Από τη στιγμή που θα πάρης το έξπρες, θα είσαι για δλους ένας τρυφερός σύζυγος: «Η κυρία που θα σου δώσω, θα είναι η γυναίκα σου. Υποτίθεται ότι κάνετε το ταξίδι του γάμου κι' ότι πηγαίνετε στο Μόντε-Κάρλο για να δοκιμάσης την τύχη της ή σύζυγός σου. «Εσύ απεχθάνεσαι από παιγνίδι, από τον καιρό που είδες μπρός στα μάτια σου ν' αυτοκτονή ο καλύτερος φίλος σου. Θ' αφήσης λοιπόν μόνη τη γυναίκα σου στις αθούρες του μπακαρά ή χορεύς, θα διασκεδάσης και τα έξημερώματα θα πηγαίνης πάλι να την ξανατάραξης για να την οδηγήσης στο ξενοδοχείο. «Εγώ θα είμαι ο σεβάσιμος πεθερός σου. «Όσο για την «άγνωστη» γυναίκα σου, σε πληροφορώ ότι είναι η καλύτερη μουσική άστυνόμεος. Μη τολμήσης να της μιλήσης για έρωτα όταν είσαστε μοναχοί. Θα σε μαυρίση στο ζέλο! Πρέπει να μην αντίληφθής κανείς το τέχνασμα μας. «Ετσι θα μπορούμε να βάλουμε στο χέρι την τρομερότερη σπείρα των λαποδυτών του Μόντε-Κάρλο. «Έχεις δυό ώρες για να έτοιμασθής και να τακτοποιήσης τις ύποθεσής σου. «Αγαλαμβάνω, φυσικά, όλα τα έξοδά σου. «Άλλωστε, είναι η μόνη φορά, που θα με βοηθήσης. Είμαστε σύμφωνοι λοιπόν;

—Ρουσέλ, του φώναξα ένθουσιασμένος, θέλω να μου πής μονάχα κάτι: Είναι όμορφη η γυναίκα μου;

—Είναι τόσο όμορφη, που πολύ φοβάμαι ότι, δεν θα κρατήσης την ύποχσή σου.

«Ο άστυνομικός έφυγε, για να ξαναγυρίση ύστερα από δυό ώρες μ' ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο. Πόσο όμως είχ' αλλάξει! Τρόμαξα να τον γνωρίσω. «Η μεταμορφώσις του ήταν έπιτυχής. «Αν δεν μου έλεγε ποίος ήταν, δεν θα μπορούσα να φαντασθώ

ότι αυτός ο γέρο άριστοκράτης ήταν ο παλιός φίλος μου Ρουσέλ. Τόση δέ ήταν η κατάπληξις μου, ώστε δεν πρόσεξα τη χαριτωμένη νέα που τον συνόδευε.

—«Έλα, ωσό είπε, να σου συστήσω την γυναίκα σου.

Λεγόταν Μαριζ ντε Πομεράν. Το πραγματικό όνομά της ήταν ωστόσο Λουίζ Μαρτώ.

—«Εσύ, φυσικά μου έξηγησε ο άστυνομικός, είσαι ο 'Ανρ ντε Πομεράν Παντρευθήκατε πρό μιας έβδομάδος. Πάρε τα νέα έπισκεπτήριά σου, μια ταυτότητα κι' ένα βιβλιαράκι με τις καταθέσεις σου. Βλέπεις ότι σ' έκανα έκατομμυριούχο! Έμπρός, δρόμο τώρα για το σταθμό. Πρέπει να ξέρης ακόμη ότι ο πεθερός σου—έγώ δηλαδή—είνε πολύ παράξενος άνθρωπος. Ζηλεύει την κόρη του, την παρακολουθεί και δεν αφήνει κανέναν να την πλησιάση. Αυτό φρόντισε να το διαδώσης σ' όλο τον κόσμο που θα γνωρίσης εκεί πέρα.

Το γαλάζιο έξπρες έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα πάνω στις πλατειές γραμμές του. «Η Μαριζ είχε βγάλει το καπέλλο της και τα ξανθά μαλλιά της, καθώς ήταν άκουμπισμένη με τρυφερότητα στον ώμο μου, χάιδευαν το πρόσωπό μου. «Απέναντί μας καθόταν έν' άλλο ζευγάρι. Κι' οι δυό τους ήταν ιτυμένοι με μεγάλη πολυτέλεια. «Ο άνδρας είχ' άφοσιωθή στις έφημερίδες του, ενώ η γυναίκα του ήταν σκυμμένη πάνω σ' ένα βιβλίο που δεν διάβαζε. Κατάλαβα ότι ήθελαν να μιά αφήσουν ήσυχους στις τρυφερότητές μας. «Ο «πεθερός» μου είχ' άποκοιμηθή στη γωνιά του καναπέ. Με την άκρη του ματιού μου, θαύμαζα το ύπεροχο προφίλ της «γυναίκας» μου και το λεπτό τόξο των χειλιών της. Κάθε τόσο της χάιδευα τα χέρια της και την έσφιγγα κρυφά στην άγκαλιά μου. «Ομολογώ ότι έπαυσα μ' εύσυνειδησ'α το ρόλο μου.

«Η ώρες περνούσαν πάρα πολύ εύτυχιμένα. «Ο κύριος που καθόταν απέναντί μου, είχε διπλώσει προσεχτικά την έφημερίδα του. Κότταξε με περιέργεια το πολύτιμο δαχτυλίδι της Μαριζ κι' έπειτα με ρώτησε χαμογελώντας:

—Για το Μόντε-Κάρλο;

—Φυσικά, του απάντησ' αδιάφορα.

—«Εφέτος ελπίζω να έχη περισσότερο κόσμο, συνέχισε. Πάντα κάθε Πρωτοχρονιά μαζεύει πολλές χιλιάδες το Καζίνο.

—Λεφτά; παρατήρησα.

—«Όχι, πλούσιους ανθρώπους, εύτυχιμένα ζευγάρια και «ενικητάς» της ρουλέττας. Οι τελευταίοι χάνουν διαρκώς με το σύστημά τους. «Ο κάθε παίκτης έχει ένα σύστημα. «Έχω κι' εγώ ακόμη το δικό μου. «Άλλά επιτρέψατέ μου να συστηθώ: Βαρώνος ντε Γκρενβίλ. «Η

αυζυγός μου Λόλα.

—'Ανρὺ ντὲ Πομεράν, τοῦ ἀπάντησα. Ἡ γυναίκα μου Μαρίζ. Ὁ πεθερός μου Μαρσέλ ντὲ Ποράν,

Ὁ «πεθερός» μου ὅμως δὲν εἶχε τίποτε ἀντιληφθῆ. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται μακαρίως.

—Πάτε νὰ δοκιμάσετε ἀσφαλῶς τὴν τύχη σας : μὲ ρώτησε ὁ βαρῶνος.

—Ἐγώ, ὄχι. Ἡ γυναίκα μου. Θέλει νὰ ποντάρῃ τὰ νούμερα ποὺ ἔχει ὄνειρευθῆ.

Ὁ βαρῶνος εἶχε πιάσει τώρα ζωηρὴ συζήτηση μὲ τὴν Μαρίζ. Συζητοῦσαν κ' οἱ δύο σὰν μανιώδεις χαρτοπαίχτες. Ἡ Λόλα ντὲ Γκρενβίλ μ' ἐξέταζε προσεχτικὰ μὲ τὸ παράξενο βλέμμα της. Ἐγὼ καταρίομουν τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχα δώσει στὸν Ρουσέλ, τὸν «πεθερό» μου, Ξαφνικὰ, τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσαμ' ἕνα τοῦνελ, ἐνωίσασα τὸ πόδι μης νὰ μὲ πατάτῃ ἐλαφρῶς.

Ναί, ναί, δὲν ἤμουν ἀπὸ ξύλο. Εἶχα καταλάβει. Στὸ Μόντε-Κάρλο τὴν Πρωτοχρονιά, ἴδαν πηγαίνει κανεὶς μὲ τὴν γυναίκα του, σκεπτόμουν, πάντα... κερδίζει στὰ χαρτιά.

Κι' εἶχα δίκιο. Ὁ βαρῶνος ντὲ Γκρενβίλ ἐξηγοῦσε τώρα στὴ Μαρίζ ὅτι τὸ σύστημα ποὺ ἀκολουθεῖ, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ποντάρῃ κολοσσισὰ ποσά, γιατί πάντα βγαίνει κερδισμένος.

Στὸ σταθμὸ ὁ «πεθερός» μου κατάρθωσε τέλος νὰ ἐπιτήρησιν. Τὸν βοήθησα νὰ κατεβῆ, πήρα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν γυναίκα μου γιὰ νὰ τὴν κατεβάσω ἀπὸ τὸ βαγόνι, κι' ἔσφιξα μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι τοῦ βαρῶνου καὶ τῆς συζύγου του.

—Μὰ θέθασα, θὰ ἐξασουανθηθοῦμε, τοὺς ἀπάντησα, στὴν ἐρώτησι ποὺ μοῦ ἔκαναν. Τὸ βράδυ στὶς αἰθούσες τοῦ Καζίνο. Ἐμεῖς θὰ μείνουμε στὸ «Μάζεστικ».

Ὅταν μείναμε μόνοι, ὁ Ρουσέλ μᾶς ὠδήγησε στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ ἄλλαξε κοστούμι, καὶ πήγε νὰ δῆ τὸν παλιὸ φίλο του Ζεράρ, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐμπιστά πρόσωπα τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Καζίνο. Κατόπι γύρισε στὸ «Μάζεστικ» γιὰ νὰ ἐξεκουρασθῆ καὶ νὰ συνηνεθῆ μὲ τὴ συνάδελφὸ του. Ἐγὼ ἤμουν ἐλεύθερος νὰ διασκεδάσω ὡς τὸ βράδυ. Προτίμησα ὅμως νὰ κοιμηθῶ. Δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ κάνω μακρὰ ἀπὸ τὴν ὠμορπὴ «γυναίκα» μου!

Πέρασα τρεῖς μαρτυρικές νύχτες στὶς αἰθούσες τοῦ Καζίνο. Ἡ Μαρίζ εἶχε γίνει ἡ ἀγώριστη σύντροφος τοῦ θαρῶνου ντὲ Γκρενβίλ. Ὅσο γιὰ τὴ Λόλα, μάταια προσπαθοῦσε νὰ μὲ παρασύρῃ νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου. Ἀπογοητευμένη, ἄρχισε νὰ μὲ περιφρονῇ. Κι' ἐγὼ καταρίομουν τώρα τὴν στιγμή ποὺ εἶχα δεχθῆ νὰ παιξῶ αὐτὸ τὸν ρόλο τοῦ ψυχροῦ καὶ πιστοῦ συζύγου. Ἐβλεπα τὴ Μαρίζ περικυλωμένη ἀπὸ ἕνα ἐπιτελεῖο θαυμαστῶν νὰ φλερταίρη μαζί τους καὶ νὰ διασκεδάσῃ, ἔβλεπα τὸν Ρουσέλ νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω της σάν... σκυλλάκι γιὰ νὰ τὴν προσέχῃ καὶ μοῦ ἐρχό-

ταν νὰ πάρω τὸ τραῖνο καὶ νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ με σκανδαλίζε, ἦταν ἡ διαβόλημένη τύχη τοῦ βαρῶνου. Ἡ μπιλλία σταματοῦσε πάντα σὺν τὸν ὅμορο ποὺ πόνταρε.

Ὁ ντὲ Γκρενβίλ ἔκανε μιά ζωὴ ἐκατομμυριούχου. Κάθε τόσο ἐφευγε γιὰ τὴ Νίκαια μαζί με τὴ Λόλα καὶ τοὺς φίλους του, ἔκανε μακρινὲς ἐκδρομὲς, ἔπαιζε ἀκόμη καὶ στὸ Καζίνο της μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ ἐξασυρίζε στὸ Μόντε-Κάρλο γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ τυχερὸ παίγνιδι του. Τέλος ἤρθε κι' ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Ὁ ἀστυνομικὸς Ρουσέλ ἀπὸ τὸ πρῶτὸ βρισκόταν κλεισμένος στὸ δωμάτιό του. Ἐπῆνε καφέδες καὶ κἀπνίζε. Κατάλαβα ὅτι βασανίζεταν ἀπὸ τὴν λύσι τοῦ παραδόξου μυστηρίου τοῦ ντὲ Γκρενβίλ. Τὸ ἀπόγευμα, μᾶς φώναξε κοντά του. Ἦταν γλωμῶς σάν φάντασμα.

—Θὰ συνοδεύσης τὴν Μαρίζ στὸ Καζίνο, μοῦ εἶπε. Φρόντισε νὰ ἔῃς ἂν οἱ φίλοι τοῦ κ. Γκρενβίλ, κάθονται πάλι στὶς θέσεις τους, κοντά του. Μὴν ἀψηχυθετε ἂν ἀργήσω νάρθω. Ἀπόψε παίζουμε τὸ τελευταῖο παίγνιδι μας καὶ πρέπει νὰ κερδίσουμε.

Φύγαμε ἀπὸ τὸ «Μάζεστικ» ἑνωρίς. Ἡ νύχτα ἦταν γεμάτη πολύχρωμα φῶτα. Τὰ ξενοδοχεῖα ἐμοίαζαν σὰν παραμυθιόνα παλατία τῆς Ἀνατολῆς. Στὸ Καζίνο εἶχε συγκεντρωθῆ ἄπονε ἕνα πλῆθος κόσμου. Τὰ τραπέζια τοῦ παίγνιδιοῦ ἦταν ἀσφυκτικῶς γεμάτα. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, ὁ θαρῶνος ντὲ Γκρενβίλ κ' οἱ φίλοι του ἔπαιζαν τεράστια ποσά. Κέρδιζε πάντα ὁ βαρῶνος. Ἡ «γυναίκα» μου δάγκωνε τὰ χεῖλη της ἀπὸ τὴ λύσσα. Γόση ἦταν ἡ μαῖνια τοῦ παίγνιδιοῦ, ὥστε κανεὶς δὲν πρόσεε τὸν ἐρχομὸ τοῦ καινούργιου χρόνου. Τὸ σῆσάμου τῶν φώτων τοὺς ἐξέπληξε. Ὅταν κατάλαβαν ὅτι ἦταν Πρωτοχρονιά, δυνάμισαν ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸ παίγνιδι. Μιά στιγμή ὁ βαρῶνος ἔσπρωξε πάνω στὸ ταμπλό ὅλες τὶς μάρκες ποὺ εἶχε μπροστά του. Ἦταν πάνω ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα. Ὁ γκρουπιεῖ χαιογέλασ' ἀνιχνυτικὰ κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ γυρίσῃ τὴν μπιλλία, ὅταν ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ Ρουσέλ.

—Παρακαλεῖται ὁ θαρῶνος ντὲ Γκρενβίλ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ δαχτυλίδι του. Ἐπίσης καὶ οἱ κύριοι ποὺ κάθονται κοντά του.

Ὁ βαρῶνος ἔχασε τὸ χρώμα του.

—Δὲν μπορῶ νὰ παραδώσω στὸν πρῶτο τυχόντα ἕνα οἰκογενειακὸ κειμήλιο, διαμαρτυρήθηκε.

—Εἶμα ὁ ἀστυνομικὸς Ζωρὲ Ρουσέλ, τοῦ εἰπ' ἐκείνος εἰρηνικὰ. Ὁ βαρῶνος τὰ ἔχασε. Ἀναγκάσθηκε ὁστόσο νὰ τοῦ παραδῶσῃ τὸ δαχτυλίδι, ἔπως κι' οἱ τρεῖς φίλοι του.

—Καὶ τώρα μπορείτε νὰ γυρίσετε τὴν μπιλλία, εἶπε στὸν

(Τὸ τέλος στὴν ὑπ' ἀριθ. 50 σελίδα)

λέσει να του ζητήσει μιὰ χάρι.

—Μίαν κανδήλιαν, είτε ὁ ποιητής, μίαν κανδήλιαν ζητῶ, δι' ἓνα τῶν...

Καὶ ζήτησε νὰ ἐπιτραπῆ στοὺς Ἕλληνας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ν' ἀνάβουν ἓνα ἀσθητο καντήλι, ἐπάνω στον παραμελημένον τάφο τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Ὁ φιλέλληνας πασσᾶς ὑποσχέθηκε νὰ τὸ εἰσηγηθῆ στοὺς σουλτάνο, φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν τὸ ἐπέτυχε. Ἀντ' αὐτοῦ, οἱ Τούρκοι εἶπαν νὰ τοῦ δώσουν ἓνα παράσημο, ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ ἀπέρριψε.

—Ἐγὼ νὰ βάλω στὸ στήθος μου τὴν ἡμισέληνον ; εἶπε. Ποτέ !...

Τὸ δωμάτιο τοῦ ποιητοῦ, ὅπου ἐργάζονταν ὡς τις τελευταῖες του ἡμέρες, ἦταν μικρὸ καὶ φτωχικόν. Τὸ μόνον του παράθυρο ἔβλεπε στὸν Παρθενῶνα. Κοντὰ στὸ παράθυρο ἦταν ἡ βιβλιοθήκη του καὶ πλάγᾳ αὐτῆς τὸ ἀπλὸν κρεβάτι του. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του ἔνα μικρὸ εἰκόνημα μετὰ τὸ Σταυρὸν, τὴ Λόγῃ καὶ τὸ Σπύγγον τοῦ Μαρτυρίου. Πιο ἐπάνω, ἓνα ἀπλὸ κέντημα σὲ καμβά, μετὰ τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφήν, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ ἐμβλημα τοῦ :

ΘΕΙ'ΚΗ ΟΙΚΟΥ ΕΥΧΗ

- Ὅπου πίστις, ἀγάπη !
- Ὅπου ἀγάπη, εἰρηνὴ !
- Ὅπου εἰρηνὴ, εὐλογία !
- Ὅπου εὐλογία, ἐκεῖ ὁ Θεὸς !
- Ὅπου ὁ Θεός, ἐκεῖ οὐδεμία ἐστὶ ἀνάγκη !

Ὁ Παράσχος ἔγραφε πάντοτε καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, καὶ ἔγραφε γρήγορα, ἀποφεύγοντας τὰ ὀρθήματα. Τὸ γραφικόν του ἦταν καθαρὸ, καὶ τὰ χειρόγραφα του τὰ ἔρριχνε ἄτακτα, στὸ μεσαῖον συρτάρι. Ἐνα ἄπ' τὰ τελευταῖα ποιήματά του εἶνε ἓνας ἕνας παιηγορμὸς στ' Ἀποκαλυπτικὴν τοῦ στρατάρχου Καραϊσκάκη, ποὺ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τὸν ἀπαγγεῖλη. Σ' αὐτὸν ὁ ποιητὴς προλέγει τὸ θάνατό του. Ἀρχίζει μετὰ τοὺς ὁμοίους στίχους στὸν Καραϊσκάκη :

Ἐθάρρηνε πῶς ἔπεσε, πῶς ἀνοίξε ντουφεκί,

μπαραοῦτι μὲς στοῦ ὕπνου του πῶς μύρισε τὴ ζάλη,
Γουρκιά πῶς ἀφουγκράστηκε καὶ Τούρκου τουμπελέκι,
καὶ ζύπνησε τῆς χαλογρηᾶς ἡ γέννα ἢ μεγάλη...

Λοιπὸν, σ' αὐτὸ τὸ ποίημα ἰσχυρίζονται καὶ οἱ ἐξῆς δύο προφητικοὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του στίχοι :

Μὰ ἀνίσως ἐρραγίστηκε ἡ λύρα ποὺ κρατοῦσα,
δὲν βλάπτει, μούμεινε ἡ καρδιά, κί' αὐτὴ εἶνε ἡ Μοῦσα!

Νὰ τώρα καὶ ἓνας χαρακτηρισμὸς τοῦ Βλάση Λαδογιάννη γιὰ τὸν ποιητὴ :

«Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος δὲν ἔγραφε μόνον ποιήματα. Ὁ βίος του ολόκληρος, ἡ ομιλία του αὐτὴ, ἦτο ποίημα. Αἱ φράσεις του ἦσαν εικονικώταται καὶ τὰ κινήματά του εκφραστικώταται τῶν αἰσθημάτων του. Μία στροφή τῆς κεφαλῆς του, ἓν κίνημα, ἦτο ἀκομὴ ποίημα. Οὕτως ἐξῆσε καὶ οὕτως ἀπέθανε ὁ τελευταῖος τῶν ψαλτῶν τοῦ Μεγάλου μας Ἀγώνος».

Ὁ Ἀχ. Παράσχος ἀγαποῦσε ἐξαιρετικῶς τὰ λουλούδια καὶ τὸν καφέ, τὸν ἐρατεινόν, ὅπως τὸν ἔλεγε. Μποροῦσε νὰ μὴ φάῃ, ὅχι ὁμοίως νὰ μείνῃ χωρὶς ἄνη καὶ καφέ. Ἀπὸ τὰ ἄνη προτιμοῦσε τὸ τραντάφυλλο, τὸν κρίνον καὶ τὸ γαρύφαλλο, ἀν καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομαζε ο β ρ ἄ κ ἄ ζ τῶν λουλουδιῶν, ἀπὸ τὸ σχῆμα του καὶ τὴ λαϊκὴν του διάταξιν.

Στὰ νεῖατα του ὁ Ἀχιλλεὺς ἦταν ὄμορφος ἄνδρας. Ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του, ἀν καὶ ὁ χρόνος εἶχε ἀλλοιωσῆ πρόωρα τὸ μέτωπό του, διατηροῦσε σημάδια τῆς πρώτης του ὀμορφιάς. Ποιὰ ἰδέα εἶχε ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἐμφραστικὴν του μορφήν, τὸ φανεροῦναι τὸ ἀκόλουθον ἐπιπέδον, ποὺ μάλιστα τώρα μετὰ τὰ Ἑλληνοαλβανικὰ γίνεται ἐπίκαιρον :

Στὰ χρόνια ἐκεῖνα τοῦ πολεμικοῦ ὄργασμοῦ ἐναντίον τῆς Τουρκίας, ποὺ ὅλοι ὄνειρευόνταν μιὰ ἔνωσιν τῶν βαλκανικῶν λαῶν, εἶχε κατεβῆ στὴν Ἀθήνα ἓνας ζωηρὸς Ἀλβανός, Κουλουριώτης ὀνόματι, ἀπόστολος τῆς συζητουμένης τότε ἐνώσεως τῆς Ἀλβανίας μετὰ τὴν Ἑλλάδα. Τότε, ὁ περίφημος Φασέξ, ὁ Παράσχος καὶ ἄλλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Κουλουριώτης, μαζευόντουσαν στὸ μεγάλο καφενεῖο τοῦ Συντάγματος καὶ συζητοῦσαν διάφορα πατριωτικὰ, ζητήματα. Ἐνα βράδι, ὁ Ἀλβανὸς Κουλουριώτης ἀμφισβητοῦσε τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπέναντι τῶν ἄλλων τοῦ Αἴμου, καὶ μάλιστα... τῶν Ἀλβανῶν.

—Ἐὰ τέλους, εἶπε ὁ Κουλουριώτης, κατὰ τί διαφέρετε σεῖς ἀπὸ ἐμᾶς ;...

—Κατὰ τί διαφέρομε ; ἀπάντησε θυμωμένος ὁ Ἀχιλλεὺς. Ἐλα νὰ ἰδῆς !...

Καὶ ἀρπάζοντας τὸν Ἀρβανίτη ἀπὸ τὸ χεῖρ, τὸν σέρνει ἀπότομα μπροστὰ στὸν καθρέφτην.

—Νά, κατὰ τί διαφέρομε ! τοῦ λέει. Κόπτα τὰ μούτρα σου, Κουλουριώτα, κατὰ καὶ τὰ δικά μου !... Ὅμοιοι εἴμεθα ;...

Ὁ Ἀρβανίτης, ποὺ εἶδε τὴ φάπτα του κοντὰ στὴ μορφήν τοῦ ποιητοῦ, ντροπιάστηκε καὶ ἔφυγε, ἐνῶ ὅλο τὸ καφενεῖο γελοῦσε. Καὶ ὁ ὄμοιος Ἀχιλλεὺς ἔλεγε στοὺς ἄλλους :

—Ἀπὸ Θεοῦ καταγόμεθα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπίους Θεοῦς, φίλοι μου !...

Οἱ τελευταῖοι στίχοι τοῦ Ἀχ. Παράσχου ἦσαν τὸ ἐξῆς ἐξάστιχο.

γκρουπιέ.

Καὶ τότε συνέθη κάτι πολὺ παράξενο. Ἡ ἐλεφάντινη σφραγὶς τοῦ ὄρουστος ἔβλεπε διὰ τὸν ἄφου ὁ Ρουσὲλ εἶχε ἀκούμπησει τὰ δαχτυλιδία. Ὅλοι οἱ θεσπασταὶ τὸ βαρῶνικαί τοὺς φίλους του νὰ τὸν συνοδεύσουν στὸ φεῖο τοῦ διευθυντοῦ Ἐκεῖ τοὺς πέρασε τις χειροπέδες.

—Γώρα μπορούμε κί' ἐμεῖς νὰ διασκεδάσουμε, μού εἰπε τρομερὴ σπεῖρα τῶν λωποδυτῶν τοῦ Καζίνου συνελήφθη.

—Ὡστε ὁ τυχερὸς βαρῶνος κί' οἱ τρεῖς φίλοι του...

Ἦταν τέσσερες ἔξυπνοι κατεργαρέοι, ποὺ κατ' ἄρσην «νικήσουν» τὴ ρουλέττα μετὰ τὸ ἐξῆς τέχνασμα: Κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ τοὺς εἶχαν ἓναν ἰσχυρὸν μαγνήτη, ποὺ τοῦσαν λοιπὸν ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλο, ὥστε ἡ μπίλλα τοῦ μαγνήτη ἀπὸ τοὺς μαγνήτες, δὲν σταμάταγε ἀπότομα, ὅταν τοὺς ἄλλους μαγνήτες, σταμάταγε τέλος μπροστὰ στὸν ἰσχυρὸν τοῦ βαρῶνου ντὲ Γκρενβίλ, ποὺ εἶχε ἄλλωστε στὸ δαχτυλιδίον τὸν ἰσχυρότερον μαγνήτη. Εὐτυχῶς ὅτι ἀπαλλάξαμε τὸν ἄπ' αὐτοὺς τοὺς ἐνοχλητικὸς θαμῶνες, ποὺ εἶχαν καταστρεφῆ ἀράνκα. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἐπιτυχία, μᾶς ἐξησφάλισε ἀκόμη περισσότερο ὡς ἐβδομάδος ἀνέξοδη παραμονὴ στὸ Μόντε Κάρλο. Μπροστὰ λοιπὸν νὰ διασκεδάσῃς ὅσο θέλεις. Ἄρκετὰ κράτησες τὴν σχεσί σου.

Πέρασα μετὰ τὴν Μαριζ ντὲ Πομεράν, δηλαδὴ τὴν Λουίζ Μαριζ καὶ τὸν Ζωρζ Ρουσὲλ μιὰ ὑπέροχον ἐβδομάδα στὸ Μόντε Κάρλο. Πρώτη φορὰ ἓνας καινούργιος χρόνος μ' εἶχε θυμηθῆ μοῦ εἶχε χαρίσει μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία. Ἐταί μπόρεσα χαρῶ ἓναν μαγάλο ἔρωτα. Γιατί ἡ «γυναῖκα» μου, καθὼς ὡμολόγησε, δὲν εἶχε μείνει ἀσυγκίνητη ἀπὸ τις τρυφερὰς ποιήσεις μου. Κί' ἡ ὡμορφὴ συνεργάτις τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἡ μιὰ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη φίλη μου!

Αὐτὴ ἡ περιπέτεια στὸ Μόντε Κάρλο ἦταν ἡ πιὸ ὡμορφὴ ὅλες ποὺ εἶχα δοκιμάσει στὴ ζωὴ μου.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΕ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΚΕΡΑΣΙΕΣ

βεργες, ἔφτασα κοντὰ του, εἶδα πειὰ καλύτερα καὶ ἀσπίδα νάθεμα στὴ μυωπία μου! Εἶχα μπροστὰ μου ἓνα ἀντρέικον ντυμένο μετὰ τὰ ρούχα τοῦ Γιατροῦ. Ἐνα σκιάχτρο, γιὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἰατρικῆς!... Τὴν ἴδια στιγμὴν, ἀκουσα μιὰ κραυγὴ φερμένη ἀπὸ τὸ κρυά :

—Ἐ, βρέεέέ!... Ὁξω ἀπὸ τ' ἀμπέλιου !...

Ἦταν ὁ δραγάτης.

Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Στάθηκα σαστισμένος, ἀναπονεμένος... Μιὰ ντουφεκιὰ βρόντηξε στὴ γαλήνη τῆς ἐσπέρας, ἀκουσα τὰ σκάγια νὰ σφυρίζουν γύρω μου, νὰ τρυποῦν τὰ ἄκρα... Σηκώνοντας τότε τὰ χέρια ψηλά, φωνάζοντας, ἐπῆγα κατὰ τὴν δραγασιά.

—Δὲν ἐμπῆκα νὰ κόψω σταφύλια, ἐξήγησα στὸν ἀγριὸν ἀμπελοφύλακα. Νόμισα πῶς ἦταν ὁ παλιός μου φίλος, ὁ τρὸς καὶ μῆκα νὰ τὸν κουβεντιάσω.

Σὲ μᾶς δὲν περνοῦν ἐφτοῦνα, μούγκρισε ὁ ἀρματωτὸς ἀρβανιτόβλαχος. Κόψε γρήγορα, νὰ μὴ σοῦ φυτέψω τίποτα κόσκαγα στὸ κριάς!...

Ὅταν ἔφτασα στὸ χωριό, ὅλοι εἶχαν μάθει τὸ πάθημά μου καὶ στέκονταν στὴν πλατεῖα νὰ με ἰδοῦν. Οὔτε ὁ Σάντζος ριζεντας ἀπὸ τὴν κωμικὴ ἐκστρατεία του, δὲ θάγεινε μετὰ εἰρωνικὰ χαμόγελα δεχτός.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ἐπιγράμμα, ποὺ βρέθηκε στὸ συρτάρι του :

Ἄνθρωπο ποτὲ μὴν ἐξυπνᾶτε,
εἶνε θλιβερὴ, μεγάλη ἀμαρτία,
νὰ τὸν ἐξυπνᾶς ἐκεῖνον ποὺ κοιμάται !
Ἡ ἀνάστασις δὲν εἶνε εὐτυχία !
Ὁ Θεὸς ζωῆς μᾶς ἔχει δώσει κύμα,
πλὴν διώρθωσε τὸ λάθος του τὸ μνήμα !